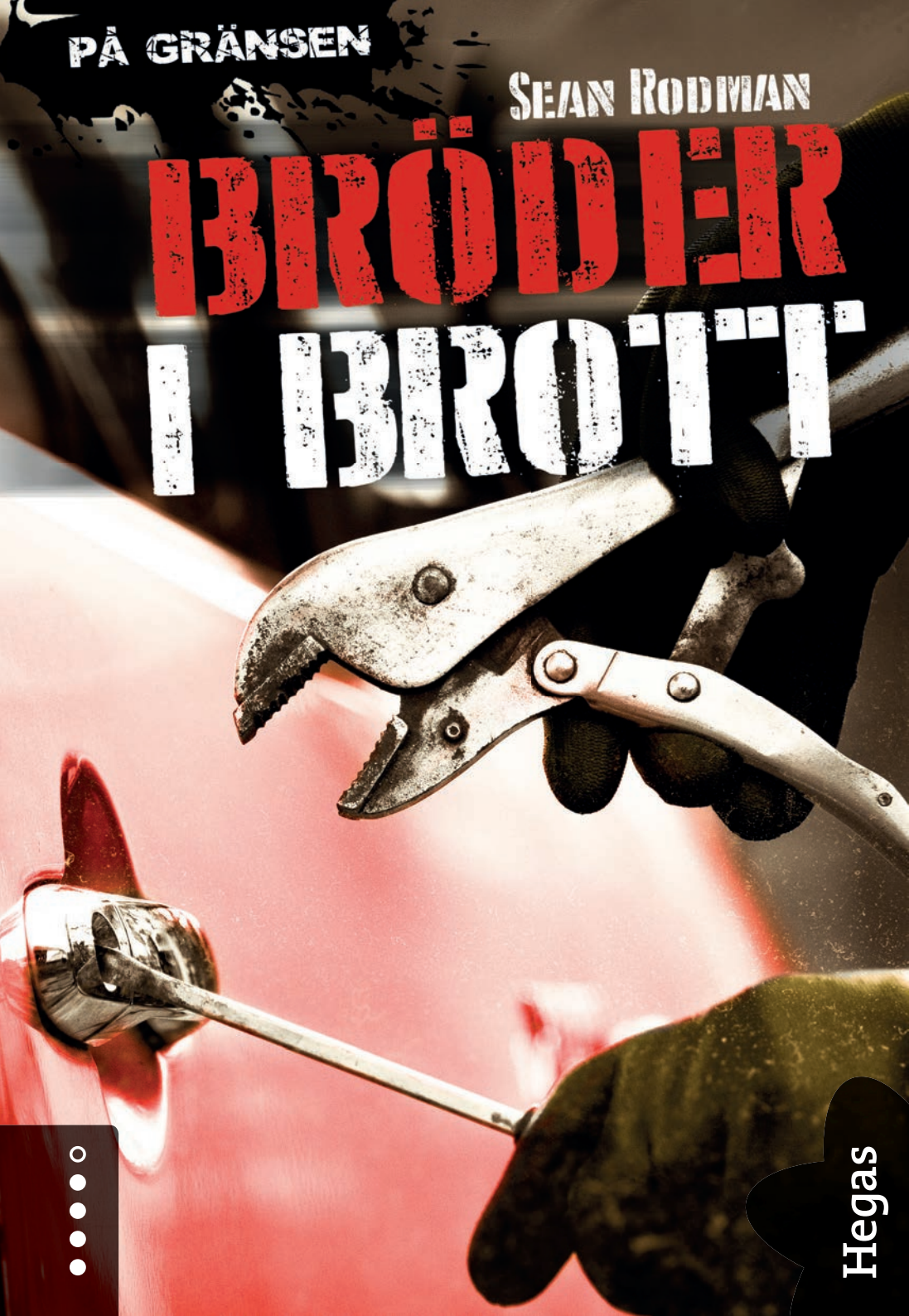

PÅ GRÄNSEN

SEAN RODMAN

BRÖD ER I BROTT

Hegas

Översättning: Leif Jacobsen

Hegas

**Till min syster,
som började den här resan åt mig**

1

Som de flesta av min brorsas idéer är den här korkad och olaglig.

Och jag hänger på. Som vanligt.

Bigge kniper ihop ögonen när han spanar genom den regniga vindrutan på vår gamla Volvo kombi. Bilarna står på kö. De väntar på att få köra ombord på den stora färjan. Den som ligger där i mörkret i hamnen.

– Jag menar bara, överfarten till Finland kommer att ta sin lilla tid. Det skadar väl inte att försöka få tiden att gå, liksom.

Bigge lägger i växeln på bilen. Han rullar fram en bit.

– Om man vill få tiden att gå läser man en tidning, säger jag.

Bigge glor surt på mig. Han gillar inte när jag säger emot honom.

Jag rycker på axlarna.

– Vadå? Du gillar ju att läsa serier, eller hur?

– Är inte du den smarta av oss två?
fortsätter han. Ge nu fan i att byta ämne. Det är ju bara att lägga ihop två och två. Hur många bilar kommer det att finnas på färjan? Fyra hundra, typ? Och vi har flera timmar på oss. Vi väntar tills alla har lämnat sina bilar nere på däckets och gått upp. Sen ser du och jag oss omkring lite. Kollar om någon har råkat lämna kvar lite godis till oss i bilarna.

Medan Bigge pratar styr han koncentrerat bilen uppför rampen och in på färjans

bildäck. Där visar en kille i grön overall in oss i rätt fil. Vi parkerar bakom en stor jeep.

– Tror du verkligen inte folk kommer märka att vi tagit deras grejer? frågar jag.

Bigge slår av motorn.

– Jag håller vakt och du mekar upp låsen. Du är ju så grym på det.

Då är han igång igen. Och smörar så där för mig. Han fortsätter:

– Lyssna, planen är hur enkel som helst. Och den bryter inte mot våra regler.

Eftersom jag är hjärnan i familjen har jag också satt upp ett antal regler för vår verksamhet. För det första – ingen får komma till skada. Det var ju så farsan åkte dit. För det andra – inga droger. Döh, det säger sig självt. För det tredje – aldrig någonting som är så stort att folk lägger märke

till det. Jag knäpper loss bältet, så att jag kan vända mig mot honom.

Bigge är min storebrorsa och han är lite kraftig. Alltså inte tjock. Bara lite rund om kinderna, som man brukar säga. Men råkar man säga det så att han hör brukar man också få ångra det. Under det där extra lagret fett gömmer sig stora muskler.

Jag är däremot raka motsatsen. Mager. Rufsigt brunt hår. Som en iller. Fast med glasögon. Men vi har båda samma finurliga blå ögon. Lite luriga. Som farsans.

– Okej, det är inte jordens sämsta plan, säger jag till honom.

Däremot universums, tänker jag. Men eftersom jag inte vill såra honom lägger jag fram det försiktigt:

– Det finns mycket som jag gillar med den.

Bigge nickar så ivrigt att skärmen på hans AIK-keps studsar upp och ner.

– Ett problem bara, fortsätter jag. Färjan är en enda stor flytande låda. Vart tar vi vägen om dom kommer på oss? Vi är liksom mitt ute på havet.

Men Bigge har redan ett svar på det. Han ler iskallt, som en ond version av de där små statyerna av Buddha.

– Valle, du måste ha ett öppet sinne. Måste se alla möjligheterna.

Han lägger sin ena hand på min axel och slår ut med den andra över alla raderna av bilar framför oss. Folk håller redan på att lämna dem. Som kor på väg till grönbete tar de sikte på trapporna upp till övre däck.

– Vart vi tar vägen? Det är väl bara ett problem om vi åker dit, säger Bigge med släpig röst. Så därför ser vi helt enkelt bara

till att det inte händer den här gången, okej?

Jag gnider mig i pannan medan jag funderar.

När allt kommer omkring handlar det här om pengar. Även om vi sover i bilen kommer vi att behöva pengar till mat och bensin.

– Hur mycket stålar har du på dej? frågar jag Bigge.

Han tar fram sin slitna bruna plånbok. Den har vitnat i hörnen. När han öppnar den ser jag bara mynt. Jag fnyser. Själv har jag kanske några tjugor. Möjligtvis så att det räcker till en kopp kaffe eller två. Resten gick till biljetten till färjan.

Kanske har Bigge rätt. Kanske är det inget fel på hans plan. Om vi bara är försiktiga.

– Okej, säger jag. Vi gör det.

Bigge skakar sina knutna nävar i luften. Som om han precis fått till värsta träffen rätt upp i krysset.

– Yes! 1–0 till mej! ropar han.

– Men jag har några regler till, fortsätter jag.

– Allvar? säger Bigge och tar ner händerna. Du är fanimej den skrajaste tjuven jag vet. Alla kategorier.

– Om vi ska göra det blir det enligt mina regler, säger jag med armarna i kors. Eller inte alls. Välj själv.

Bigge drar en tung suck. Som om det är det värsta som hänt honom.

– Skit samma. Låt höra då. Vilka är reglerna?

– För det första – bara kontanter. Vi söker igenom jackor, väskor, allt sånt. Men vi tar inget som vi måste sälja.

Valle och Bigge är bröder och bästa vänner. Ända sedan deras pappa hamnade i fängelse har de stulit för att överleva. På färjan till Finland kommer de på en plan. De ska stjäla från bilarna ombord. Med lite tur får de ihop så att de kan ta sig till sin farbror. Och kanske också lämna sitt brottsliga liv bakom sig?

Men allt går inte som planerat. I en av bilarna hittar de något som vänder upp och ner på resan – en kidnappad tjej! Plötsligt blir allt på liv och död ...

Art nr 432335

ISBN 978-91-7543-233-5

www.hegas.se

Hegas

